

Maria bij de heilige Theresia van Lisieux († 1897)*

Het laatste gedicht dat Theresia schrijft, kort voor haar dood, is als het ware haar mariaal testament.

In vijf en twintig strofen doorloopt zij het leven van Maria volgens het evangelie, een eenvoudig leven, een leven van geloof.

Een gedeelte hieruit:

Ik houd van u wanneer ge u noemt

de kleine dienaars van God

die ge door uw nederigheid hebt verrukt.

Deze grote deugd geeft u grote macht:

zij trekt de H. Drieëenheid af naar uw hart.

Toen heeft de Geest der liefde

U overdekt met zijn schaduw

en is de Zoon, gelijke van de Vader,

in u mens geworden.

Maria, ge weet het, ondanks mijn kleinheid

draag ook ik in mij de Almachtige.

Maar ik beef niet wanneer ik mijn zwakheid zie.

De schat van de Moeder hoort ook aan het kind.

En ik ben uw kind, o mijn dierbare moeder.

Zij besluit:

Weldra zal ik u in de schone hemel gaan zien

U die me kwam toelachen in de morgen van mijn leven.

Kom me nog eens toelachen, Moeder

het is nu avond.

Theresia wilde heilig worden.

Zij wist zich een verborgen zandkorreltje.

De heiligheid lijkt haar een onmogelijkheid

maar ze laat zich niet ontmoedigen.

Zij dacht na, las en bad. Zou er geen kleine weg zijn.

Dan leest ze in het Boek der Spreuken

hoe de Wijsheid gasten uitnodigt:

“Als iemand heel klein is, laat hij dan bij mij komen.”

En bij Jesaja :

“Zoals een moeder haar kind liefkoost, zo zal Ik u troosten.

Ik zal u op mijn schoot nemen en op mijn knieën nemen.”

Dát is de lift!

Het leven van Theresia lijkt op dat van Maria:

eenvoudig, gelovig, vol vertrouwen en liefde.

Zonder pretenties.

* Mediteren met Maria jrg 43 nr 1 Carmelweg 3 Landstichting 6584 Nijmegen.